

“मीठे बच्चे— ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर अर्थात् सर्व धर्म पिताहरूका पनि आदि पिता हुन् प्रजापिता ब्रह्मा, जसको कर्तव्यलाई तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ।”

प्रश्न:- कर्मलाई श्रेष्ठ बनाउने युक्ति के हो ?

उत्तर:- यस जन्मको कुनै पनि कर्म बाबासँग नछिपाऊ, श्रीमत अनुसार कर्म गन्यौ भने हर कर्म श्रेष्ठ हुन्छ। सारा कुरा कर्ममा आधारित छ। यदि कसैले पाप कर्म गरेर छिपाउँछ भने त्यसको १०० गुणा दण्ड मिल्छ, पाप वृद्धि भइरहन्छ, बाबासँग योग टुट्छ। यसरी छिपाउनेहरूको सत्यानाश हुन्छ, त्यसैले सच्चा बाबासँग सच्चा रहने गर।

ओम् शान्ति। मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूले यो कुरा त बुझेका छौ— यस पुरानो दुनियाँमा अब केही दिनका हामी यात्री हौं। दुनियाँका मनुष्य त सम्भन्धन्— ४० हजार वर्ष यहाँ अभै रहनुपर्छ। तिमी बच्चाहरूलाई त निश्चय छ नि। यो कुरा नभुल। यहाँ बसेका छौ त्यसैले तिमी बच्चाहरूको भित्र धेरै गद्गद् हुनुपर्छ। यी आँखाद्वारा जे जति देख्दछौ, त्यो त विनाश हुनु छ। आत्मा त अविनाशी हो। यो पनि बुद्धिमा छ हामी आत्माले पूरा ८४ जन्म लिएका छौं, अब बाबा आउनु भएको छ, लिएर जानको लागि। पुरानो दुनियाँ जब पूरा हुन्छ तब बाबा आउनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँ बनाउन। नयाँ दुनियाँबाट पुरानो, फेरि पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ, यस चक्रको तिम्रो बुद्धिमा ज्ञान छ। कैयौ पटक हामीले यो चक्र लगाएका छौं। अब यो चक्र पूरा हुन्छ। फेरि नयाँ दुनियाँमा हामी थोरै मात्र देवताहरू रहन्छौं। मनुष्यहरू हुँदैनन्। अहिले हामी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौं। यो त पक्का निश्चय छ नि। बाँकी कर्ममा नै सारा आधार छ। मनुष्यले उल्टो कर्म गर्छन् त्यसैले त्यो कर्मले भित्र-भित्रै खान्छ यसैले बाबा सोध्नुहुन्छ यस जन्ममा यस्तो कुनै पाप कर्म त गरेका छैनौ ? यो हो नै फोहोरी रावण राज्य। यो पनि तिमी जान्दछौ। दुनियाँ त जान्दैन, रावण कुन चीजको नाम हो ? बापूजी भन्दथे— रामराज्य चाहियो तर अर्थ बुझ्दैनथे। अब बेहदको बाबा सम्भाउनु हुन्छ— राम राज्य कस्तो प्रकारको हुन्छ ? यो त धेरै धुंधकारी दुनियाँ हो। अहिले बेहदको बाबा बच्चाहरूलाई वर्सा दिइरहनु भएको छ। अहिले तिमी भक्ति गर्दैनौ। अहिले बाबाको हात मिलेको छ। बाबाको सहारा विना तिमी विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहेका थियौ, आधा कल्प हुन्छ नै भक्ति। ज्ञान मिल्नाले तिमी नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा जान्छौ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो निश्चय छ— हामी बाबाको याद गर्दा-गर्दा पवित्र बन्छौं, अनि पवित्र राज्यमा आउँछौं। यो ज्ञान पनि अहिले पुरुषोत्तम संगमयुगमा तिमीलाई मिल्छ। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। अहिले तिमी फोहोरीबाट गुल-गुल, काँडाबाट फूल बनिरहेका छौ। कसले बनाउँछ ? बाबाले। बाबालाई जानेका छौ। हामी आत्माका उहाँ बेहदको बाबा हुनुहुन्छ। लौकिक पितालाई बेहदको बाबा भनिदैन। पारलौकिक बाबा आत्माहरूको हिसाबले सबैका बाबा हुनुहुन्छ। फेरि ब्रह्माको पनि कर्तव्य हुनुपर्छ नि। तिमी बच्चाहरूले सबैको कर्तव्य जानिसकेका छौ। विष्णुको कर्तव्यलाई पनि जान्दछौ। कति सजिएका छन्। स्वर्गका मालिक हुन् नि। यो त संगमयुगको नै भनिन्छ। मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूलवतन यी पनि संगममा नै आउँछन्। बाबाले सम्भाउनु भएको छ— पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको यो संगम हो। पुकार पनि गर्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। पावन दुनियाँ हो नयाँ दुनियाँ र पतित दुनियाँ हो पुरानो दुनियाँ। यो पनि जान्दछौ— बेहदको बाबाको पनि पार्ट छ। क्रिएटर, डाइरेक्टर हुनुहुन्छ

नि । सबैले मान्दछन् त्यसैले उहाँको कुनै त क्रियाकलाप हुनुपर्छ नि ! उहाँलाई मनुष्य भनिदैन, उहाँको त शरीर नै छैन । बाँकी सबैलाई या त मनुष्य या देवता भनिन्छ । शिव बाबालाई त न देवता, न मनुष्य भन्न सकिन्छ किनकि उहाँको शरीर नै छैन । यो त अस्थायी लिनु भएको छ । स्वयं भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई म शरीर विना राजयोग कसरी सिकाउन सक्छु ! मलाई मनुष्यहरूले ढुंगा-पत्थरमा सर्वव्यापी भनेका छन्, तर अहिले त तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ— म कसरी आउँछु ! अहिले तिमीले राजयोग सिकिरहेका छौ । कुनै पनि मनुष्यले सिकाउन सक्दैन । देवताहरूले सत्ययुगी राजाई कसरी लिए ? अवश्य पुरुषोत्तम संगमयुगमा राजयोग सिकेको हुनुपर्छ । त्यसैले यो याद गरेर अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुशी हुनुपर्छ । हामीले अहिले ८४ को चक्र पूरा गरेका छौं । बाबा कल्प-कल्प आउनु हुन्छ । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— यो धेरै जन्म पछिको अन्त्यको जन्म हो । श्रीकृष्ण जो सत्ययुगका राजकुमार थिए, उनै फेरि ८४ को चक्र लगाउँछन् । तिमी शिवका त ८४ जन्म भन्दैनौ । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ । माया धेरै कडा छ, कसैलाई पनि छोडदैन । यो कुरा बाबाले राम्ररी जान्नुहुन्छ । यस्तो नसम्भ, बाबा कुनै अन्तर्यामी हुनुहुन्छ । हुनुहुन्न, सबैको चाल-चलनबाट जान्नुहुन्छ । समाचार आउँछ— मायाले एकदम काँचै पेटमा पुऱ्याइदिन्छ । यस्ता धेरै कुरा तिमी बच्चाहरूलाई थाहा हुँदैन, बाबालाई त सबै थाहा हुन्छ । मनुष्य फेरि सम्भन्छन्— बाबा अन्तर्यामी हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म अन्तर्यामी होइन । हरेकको चलनबाट सबै कुरा थाहा हुन्छ । धेरै फोहोरी चलन चल्छन् । बाबाले बच्चाहरूलाई खबरदार गर्नुहुन्छ । मायाबाट सम्हाल्नुपर्छ । माया यस्तो छ जसले कुनै न कुनै रूपमा एकदम हप गर्छ । फेरि बाबाले सम्भाउँदा पनि बुद्धिमा बस्दैन । यसैले बच्चाहरूले धेरै खबरदार रहनुपर्छ । काम महाशत्रु हो । थाहा पनि हुँदैन म विकारमा गएको छु, यस्तो पनि हुन्छ यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— केही पनि भूल आदि हुन्छ भने साफ बताऊ, नलुकाऊ । नत्र सय गुणा पाप हुन्छ, जसले भित्र-भित्रै खाइरहन्छ । एकदम गिछौं । सच्चा बाबासँग बिलकुल सच्चा हुनुपर्छ, नत्र धेरै घाटा हुन्छ । माया यस समयमा धेरै कडा छ । यो रावणको दुनियाँ हो । हामी यस पुरानो दुनियाँलाई याद नै किन गरौं ! नयाँ दुनियाँलाई याद गरौं, जहाँ अब गइरहेका छौं । पिताले नयाँ घर बनाउँछन् भने बच्चाहरूले सम्भन्छन् हाम्रो लागि घर बनिरहेको छ । खुशी रहन्छ । यो हो बेहदको कुरा । हाम्रो लागि नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनिरहेको छ । स्वर्गमा रहनको लागि अवश्य घर पनि हुन्छन् । अब हामी नयाँ दुनियाँमा जाँदैछौं । जति बाबालाई याद गर्छौं त्यति सुन्दर फूल बन्छौं । हामी विकारको वश भएर काँडा बनेका थियौं । बाबा जान्नुहुन्छ— मायाले आधालाई त एकदम खाइदिन्छ । तिमी पनि जान्दछौ— जो आउँदैनन् ती त मायाका वश भएका छन् । बाबाको पासमा त आउँदैनन् । यसरी मायाले धेरैलाई हप गरिदिन्छ । धेरै राम्रो-राम्रो कुरा भनेर जान्छन्— हामी यस्तो गर्छौं, यो गर्छौं, हामी त यज्ञको लागि प्राण दिन पनि तयार छौं । आज ती छैनन् । तिम्रो लडाईं हो नै मायासँग । दुनियाँमा यो कुरा कसैले पनि जान्दैन— मायासँग लडाईं कसरी हुन्छ ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनु भएको छ, यसबाट तिमी अँध्यारोबाट उज्यालोमा आएका छौ । आत्मालाई नै यो ज्ञान नेत्र दिनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई तिमी आत्मा सम्भ । बेहदको बाबालाई याद गर । भक्तिमा तिमीले याद गर्दथ्यौ नि । भन्दथ्यौ— हजुर आउनुभयो भने बली चढ्नेछौं । कसरी बली चढ्छौ ! यो कुरा कहाँ जान्दथ्यौ र ! अहिले तिमीले बुझेका छौ— हामी

जस्तो आत्मा हौं त्यस्तै बाबा पनि हुनुहुन्छ। बाबाको हो अलौकिक जन्म। तिमी बच्चाहरूलाई कसरी राम्रोसँग पढाउनु हुन्छ ! स्वयं भन्छौ— यी त उनै बाबा हुनुहुन्छ जो कल्प-कल्प हाम्रो बाबा बन्नुहुन्छ। हामी पनि बाबा-बाबा भन्छौं, बाबा पनि बच्चा-बच्चा भन्नुहुन्छ। उहाँले नै टिचर बनेर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। अरू त कसैले पनि राजयोग सिकाउन सक्दैन। तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ त्यसैले यस्ता बाबाको बनेर फेरि उहाँ टिचरको शिक्षा पनि लिनुपर्छ नि। खुशीमा गद्गद् हुनुपर्छ। यदि फोहोरी बन्यो भने त त्यो खुशी आउँदैन। जतिसुकै मेहनत गरे पनि मानौं ऊ हाम्रो परिवार होइन। यहाँ मनुष्यका कति उपनाम हुन्छन्। तिम्रो उपनाम (बी.के.) हेर कति महान् छ। यी हुन् सर्वोच्च ग्रेट-ग्रेट ग्रान्ड फादर, आदिपिता ब्रह्मा। उनलाई कसैले जान्दैनन्। शिव बाबालाई त सर्वव्यापी भनेका छन्। ब्रह्माको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन। चित्र पनि छ— ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको। ब्रह्मालाई सूक्ष्म वतनमा लगेका छन्। जीवनी केही पनि जान्दैनन्। सूक्ष्म वतनमा ब्रह्मालाई देखाउँछन् भने प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आउँछन् ? वहाँ के बच्चाहरूलाई एडप्ट गरिन्छ र ? कसैलाई पनि थाहा छैन। प्रजापिता ब्रह्मा भन्छन् तर जीवनी जान्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो मेरो रथ हो। धेरै जन्मको अन्त्यमा मैले यो आधार लिएको हुँ। यो पुरुषोत्तम संगमयुग गीता अध्याय हो। पवित्रता पनि मुख्य छ। पतितबाट पावन कसरी बनिन्छ, यो दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन। साधु-सन्त आदि कसैले पनि यस्तो भन्दैनन्, देह सहित सबैलाई भूल। एक बाबालाई याद गर्नु भन्ने मायाका पाप कर्म सबै भस्म हुन्छन्। कोही पनि गुरुले यस्तो कहिल्यै पनि भन्दैनन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यी ब्रह्मा कसरी बन्छन् ? सानो उमेरमा गाउँलेका छोरा थिए। ८४ जन्म लिए, पहिलोदेखि अन्त्यसम्म। नयाँ दुनियाँबाट पुरानो हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिको ताला खुलेको छ। तिमीले बुझ्न सक्छौ, धारणा गर्न सक्छौ। अहिले तिमी बुद्धिमान् बनेका छौ। पहिले बुद्धिहीन थियौ। यी लक्ष्मी-नारायण बुद्धिमान् थिए तर यहाँ बुद्धिहीन छन्। सामुन्ने हेर यी स्वर्गका मालिक हुन् नि। कृष्ण स्वर्गका मालिक थिए फेरि गाउँलेका छोरा बने। तिमी बच्चाहरूले यो धारणा गरेर पवित्र पनि अवश्य बन्नुपर्छ। मुख्य हो नै पवित्रताको कुरा। लेख्छन् पनि— बाबा ! मायाले हामीलाई गिराइ दियो। आँखा अपवित्र भए। बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ। अब त घर जानु छ। बाबालाई याद गर्नु छ। केही समयको लागि, शरीर निर्वाहको लागि कर्म गरेर फेरि हामी जान्छौं। यस पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि लडाईं पनि हुनु छ। यो पनि तिमीले देखेछौ— कसरी लडाईं हुनेछ ? बुद्धिद्वारा सम्झन्छौ— हामी देवता बन्छौं त्यसैले हामीलाई नयाँ दुनियाँ चाहिन्छ यसैले विनाश अवश्य हुन्छ। हामी आफ्नो नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहेका छौं, श्रीमतको आधारमा।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिम्रो सेवामा उपस्थित छु। तिमीले पुकार गरेका थियौ हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। त्यसैले तिम्रो पुकार अनुसार म आएको हुँ, तिमीलाई धेरै सहज मार्ग बताउँछु। मनमनाभव। भगवानुवाच हो नि, केवल कृष्णको नाम राखिदिए। बाबा पछि हुन् श्रीकृष्ण। उहाँ परमधामको मालिक, उनी विश्वको मालिक। सूक्ष्मवतनमा त केही हुँदैन। सबैभन्दा नम्बरवन हुन् श्रीकृष्ण, जसलाई धेरै प्यार गर्छन्। बाँकी त पछि-पछि आएका हुन्। स्वर्गमा त सबै जान सक्दैनन्। त्यसैले मीठा बच्चाहरूलाई अपार खुशी रहनुपर्छ। बनावटी खुशी चलन सक्दैन।

बाहिरबाट धेरै किसिमका बच्चाहरू बाबाको पासमा आउँथे, कहिल्यै पवित्र रहँदैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्थ्यो विकारमा जान्छौ भने फेरि आउँछौ नै किन, भन्दथे— के गरौं, रहन सक्दैनौं। सधैं आउँछु, थाहा छैन कुनै बेला कोही यस्तो तीर लाग्न सक्छ। हजुर विना सद्गति कसले गर्छ ? आएर बस्दथे। माया बडो प्रबल छ। निश्चय पनि हुन्छ— बाबाले हामीलाई पतितबाट पावन सुन्दर फूल बनाउनु हुन्छ। तर के गर्ने, फेरि पनि सत्य त बोल्थ्यो— अब त अवश्य ऊ सुधिसक्यो होला। उसलाई यो निश्चय थियो— बाबाबाट नै म सुधिन्छु।

यतिबेला कति धेरै कलाकारहरू छन्। एउटाको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन। फेरि कल्पपछि त्यही अनुहार लिएर पार्ट दोहोर्‍याउँछ। आत्माहरू त सबै निश्चित छन्। सबै कलाकारले एक्युरेट पार्ट खेल्छन्। केही पनि फरक पर्न सक्दैन। सबै आत्माहरू अविनाशी छन्। उनमा पार्ट पनि अविनाशी छ। कति सम्झाउने कुराहरू छन्। कति सम्झाउनु हुन्छ फेरि पनि भुलिहाल्छन्। अरूलाई सम्झाउन सक्दैनन्। यो पनि ड्रामामा हुनु नै छ। हर कल्प राजाई त स्थापना हुन्छ नै। सत्ययुगमा आउँछन् नै थोरै मात्र— त्यो पनि नम्बरवार। यहाँ पनि नम्बरवार छन् नि। हरेले आफ्नो पार्ट जान्न सक्छ, अरू कसैले जान्न सक्दैन। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सच्चा बाबासँग सधैं सच्चा रहनु पर्छ। बाबामाथि पूरा समर्पित हुनु छ।
- २) ज्ञानलाई धारण गरेर बुद्धिवान बन्नु छ। भित्र गहन खुशीमा रहनु छ। कुनै पनि श्रीमत विरुद्ध काम गरेर खुशी कम गर्नु हुँदैन।

वरदानः— स्वयंलाई सेवाधारी सम्भरेर भुक्ने र सबैलाई भुकाउनेवाला निमित्त र नम्रचित्त भव

निमित्त उसलाई भनिन्छ, जो आफ्नो हर संकल्प वा हर कर्मलाई बाबाको अगाडि अर्पण गर्छ। निमित्त बन्नु अर्थात् अर्पण हुनु। नम्रचित्त ऊ हो जो भुक्दछ, जति संस्कारमा, संकल्पमा भुक्छौ त्यति विश्व तिम्रो अगाडि भुक्छ। भुक्नु अर्थात् भुकाउनु। यो संकल्प पनि नहोस्, अरू पनि त मेरो अगाडि केही भुकून्। जो सच्चा सेवाधारी हुन्छ— ऊ सधैं भुक्दछ। कहिल्यै आफ्नो अभिमान देखाउँदैन।

स्लोगनः— अब समस्या स्वरूप होइन, समाधान स्वरूप बन।

ब्रह्मा बाबा समान सम्पन्न स्थितिको अनुभव गर

(१९) जसरी ब्रह्मा बाबाले उपराम अनि द्रष्टा बनेर सम्पूर्णतालाई साकारमा ल्याउनु भयो, सम्पूर्ण र साकार देख्दा अलग देखिदैनथ्यो। त्यस्तै फलो फादर गर। पहिले देहबाट उपराम अर्थात् न्यारा बन फेरि देहको सम्बन्धको साथ-साथै आफ्नो बुद्धि र संस्कारबाट पनि उपराम बन।